

STRUČNÉ POUČENÍ PRO SNOUBENCE

Napsal

Mons. Antonín Hoffmann,
dom. prelát Jeho Svatosti, městský vikář a arciděkan u svaté Ludmily na Král. Vinohradech.

N. Ex. 14005.

NIHIL OBSTAT.

Can. Dr. Jaroslaus Kulač,
censor.

IMPRIMI POTEST.

Prael. Can. Dr. Theophilus Opatrn
vicarius generalis.

Pragae, die 23. Octobris 1935.

Snoubenci, vstupující ve stav manželský, mají míti správný křesťanský názor na manželství

- 1. pojem o manželství,**
- 2. znáti povinnosti manželů,**
- 3. povinnosti k dětem a**
- 4. věděti, jak ke přijetí svátosti stavu manželského se připravití mají.**

Manželství není jen náhodné spojení dvou bytostí různého pohlaví, aby spolu sdíleli stůl a lože a to jen na čas, pokud se jim to líbiti bude, ale manželství je něco daleko vyššího a vznešenějšího — je to z a ř í z e n í b o ž s k é.

I.

POSVÁTNOST STAVU MANŽELSKÉHO.

Manželství je zařízení božské, nebo Bůh sám manželství v ráji u s t a n o v i l. Řekl: »Není dobře člověku býti samotnému, učinmež mu pomoc podobnou jemu.« (I Moj. 2, 18.) I stvořil pak Bůh Evu ze žebra spícího Adama. Ze žebra ji učinil, ne z hlavy, aby vládla nad ním,

ne z nohy, aby ji utiskoval, ale ze žebra, srdci tak blízko ležícího, aby se svorně a nerozdílně navzájem milovali.

Bůh dal manželství dva anděly strážné, a sice — j e d n o t u — »budou dva v jednom těle« — (I. Moj. 2, 24), — n e r o z l u č n o s t — neboť »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj« (Mat. 19, 6). Proto nemůže ani papež, ani biskup, ani císař, ani král, ani žádný zákon neb rozsudek soudní manželství křesťanů pravoplatně uzavřené a dokonané rozloučiti.

Manželství je zařízení božské, neboť Kristus Pán p o v ý š i l j e n a s v á t o s t ž i v ý c h, kterou katolický křesťan jen ve stavu posvěcující milosti přijati má.

P o s v ě t i l manželství tím, že sám s nebeskou Matkou a se svými apoštoly účastnil se svatby v Káni Galilejské a tam učinil prvý zázrak, proměniv vodu ve víno.

D a l m a n ž e l s t v í z a v z o r s v é s p o j e n í s C í r k v í. Jako toto spojení je nerozlučné, mající za účel posvěcení křesťanů, tak i manželské spojení je nerozlučné a má důležitý účel — vzájemné posvěcování vaše a vašich dětí.

Manželství je božské založení. Kristus je původce p o s v ě c u j í c í m i l o s t i, která se ve svátosti manželství ve vás r o z m n o ž u j e a

proto vchází s vámi Kristus Pán sám pod vaši střechu, učiní si příbytek u vašeho krbu, vládne nad vámi a vaší rodinou, aby domácnost vaši učinil příbytkem štěstí a z vás i z vašich dětí činil dítky Boží.

To je jediné správný názor na křesťanské manželství a od tohoto nazírání závisí vaše časné štěstí a věčná blaženost.

ÚČEL MANŽELSTVÍ.

Hlavní účel manželství jest r o z m n o ž e n í p o k o l e n í l i d s k é h o. Poněvadž ale podle vůle Boží, podle Božího nařízení mají všichni lidé křesťany a všichni křesťané svatými se státi, pak má manželství další vznešený účel — rozmnožení křesťanů na zemi a svatých v nebi. Krásné to povolání, důležitý úkol, vznešené určení! Manželé povoláni jsou od Boha království Jeho církve na zemi rozmnožovati a říši Jeho slávy na věčnosti rozšiřovati. Úkolu tomuto můžete však jen tehdy zcela a dokonale dostáti, pakli nejdříve sami horlivými křesťany a jistým stupněm svatosti vybaveni budete.

II.

POVINNOSTI MANŽELSKÉ.

Účelu manželství odpovídají jeho povinnosti.
Jsou to:

1. LÁSKA.

»Muži milujte manželky své.« (Efes. 5, 25.)
Láska upřímná, čistá, obětavá a nikoliv jen
smyslně požívačná, toť paprsek Ducha sva-
tého, který jest zosobněná láska Boží.
Taková má státi jako oltářní svíce nad ro-
dinným krbem. Bůh zanítí vzájemnou lásku
v srdcích vašich, že jste se našli a spojili pro ži-
vot manželský. Dvojí je ta láska, — těla a duše.
Ale »všeliké tělo jest jako tráva a všecka sláva
jeho jako květ trávy, uschla tráva a květ její
spadl, ale slovo Páně zůstává na věky«. (I. Petr
1, 24—25.)

Láska tělesná pohasne ve vás, až vás Bůh ne-
bude více potřebovati jako spolupracovníky své
stvořitelské činnosti při plození dítek. Ale láska
duší trvá, zůstává a tříbí se jako zlato v ohni.
Za tu lásku proste před oltářem Božím, aby
v srdcích vašich nikdy nepohasla, ale stále více
ve vás se rozněcovala a rostla až do nejzazších

dnů pozdního stáří, šla s vámi až ke hrobu, ano i za hrob, neboť není pochyby, že duše, které se upřímně zde na světě milovaly, nenechá Bůh odděleny ani na věčnosti.

2. VĚRNOST.

Věrnost až do smrti si přísahají manželé u oltáře před tváří trojjediného Boha, všech nebešťanů, u přítomnosti faráře a dvou svědků a před celou křesťanskou obcí. Na důkaz toho odevzdali si snubní prsteny, které jsou bez začátku a bez konce. Mají jim připomínati, že ani věrnost se nepřerušuje. Porušení věrnosti bylo by hanebným hříchem — cizoložstvím. Potupa, hanba, neštěstí, zkáza, výčitky svědomí a záhuba věčná jsou obyčejně tresty Boží pro cizoložníka. Takto mluví Pravda věčná: »Mrzkost a hanbu shromažďuje sobě a hanba jeho nebude shlazena.« (Přísl. 6., 33.) — Cizoložnice »pozůstává k proklínání památku svou a hanba její nebude shlazena.« (Sir. 23, 36.) — »Zdaliž nevíte, že nespravedliví nebudou královstvím Božím vládnouti? — — ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci.« (Kor. 6, 9.)

3. SVORNOST.

Budete dvě těla v jednom těle. Sv. Apoštol Pavel praví (Efes. 5, 26): »Žádný zajisté neměl nikdy těla svého v nenávisti, ale krmí a chová je jako Kristus Církev.« Svornost vzájemná je nejdražší poklad domácnosti. Bude-li mezi vámi, budete bohati, kdybyste jen suchý krajíc chleba měli, ale bez ní i při zlatě a stříbře budete ubohými žebráky. Svornost staví — nesvárbí. Kde je svornost, tam přebývá Bůh se svým požehnáním, neboť »t a m p o s í l á B ů h p o ž e h n á n í a ž i v o t a ž n a v ě k y«. (Žalm 20, 71.) Proto snášejte své slabosti a chyby s trpělivostí, chovejte se navzájem něžně, jemně a slušně, nedovolujte si ničeho, co by druhého chotě zarmoutiti nebo trápiti mohlo. Abyste svornost zachovali, prodlévejte nejraději pospolu u domácího krbu — to buď jediný váš nejdražší kout světa — manžel nezaměňuj jej nikdy, aneb jen zřídka za hospodu s jejími hrubostmi, svodem k opilství, manželka pak ne za ulici s jejími klepy a pomluvami a bídnými radami špatných sousedek. Pak ale je povinností manželky, aby domácnost udržovala v čistotě a takovém pořádku, aby znavený muž z práce se vracející našel tam jen potěšení a nebylo mu třeba, aby z domova utíkal.

4. VÝCHOVA DÍTEK.

Čtvrtou povinností jest výchova dítek. Výchova řádná spočívá v tom, chrániti děti, aby je neuchvátily kalné proudy nevěry a smyslnosti, ale v přístavu křesťanské domácnosti povznésti je k výšinám duchovního a mravního života ctnosti. Není nic těžšího a namáhavějšího, nežli děti vychovávat pro Boha a pro nebe. Pečujte proto sami nejdříve o ctnosti a zbožné mravy. Budete-li sami zbožnými a ctnostnými, pak se budete moci lehce dělit s dětmi o bohatý poklad ctností. Kdyby ale ctností sami jste neměli, kterak byste mohli jim dáti, čeho sami nemáte?

Co máte činiti, abyste děti dobře vychovali?

1. Zbožná matka obětuje své dítě Pánu Bohu ještě dříve, než se narodilo, aby přijalo milost křtu svatého a nikdy ji neztratilo. —
2. Jakmile dítě začne mluvit, přiučujte je modlitbě. —
3. Slovem i příkladem vštěpujte dítěti cit stydlivosti, chraňte se neopatrnými řečmi neb počínáním dáti pohoršení. —
4. Utlumujte v dětech záhy všechny zlé náklonnosti, jako svévoli, hněv, neposlušnost, lež, mlsnost . . . —
5. Kde nepomůže napomenutí, sáhněte k trestu — spravedlivému a rozumnému, ne ve hněvu! —
6. V domácnosti nechť dýše stále čistý nebes-

ký duch zbožnosti. Všechno zařízení její. — obrazy, knihy, spisy — nechť dítě poučují a vzdělávají. Ať tam neschází nikdy kříž, růženec, svěcená voda, sv. evangelium, katechismus a domácí postila, ani katolické noviny. — 7. Posílejte děti pilně do školy a na sv. náboženství. — 8. Nesudte nikdy nespravedlivě kněze neb učitele v přítomnosti dětí a nedávejte lehkověrně za pravdu jejich žalobám, že se jim stala křivda. — 9. Bděte úzkostlivě nade všemi kroky vašich dětí, bděte nad jejich hrou i zábavou, nad jejich okolím, styky, a čím více dorůstají, tím více ať roste vaše ostražitost. — 10. Modlete se denně za své děti. — 11. Konejte s nimi denně společnou modlitbu ranní i večerní, pak Bůh bude stále uprostřed vás.

Vychovávejte takto své dítky a splníte svůj vznešený úkol — rozmnožiti řady svatých!

5. STAVOVSKÁ ČISTOTA.

Zakázáno jest manželům konati vše, co by hlavní účel manželství — rozmnožovati pokolení lidské — ploditi dítky — mařilo. »Synové svatých jsme a nemůžeme se tak spojití jako pohané, ježto neznají Boha.« (Tob. 8, 5.) Byť i manželské obcování bylo právem a povinností

manželskou, přece ani ve stavu manželském není všechno dovoleno, co by manželům smysl-
nost, nestoudné vášně našeptávaly. I v manžel-
ském obcování může mnoho těžkých hříchů bý-
ti napácháno. Obcují-li manželé tak, aby jen
smyslnou vášeň ukájeli, ne však tak, jak to při-
rozenému zákonu odpovídá, anebo tak, aby po-
četí dítko zabránili, pak se dopouštějí těžkého
hříchu.

Proto dbejte, abyste ani na loži manželském
neztratili navzájem oboustrannou vážnost. Mno-
ho záleží na tom, v jakém stavu tělesného obco-
vání bylo dítko plozeno. Tam se položí často
základ ke štěstí neb neštěstí dítěte. Jablko ne-
padne daleko od stromu. Proto mají se manželé
varovati, aby neobcovali v opilosti, ve hněvu,
neb když některý z nich je ve velikém odporu,
nebo ve velikém zármutku. Děti v opilosti zplo-
zené mají obyčejně ohyzdné vzezření, jsou zlost-
né, mají zkaženou krev a nežijí dlouho.

Povinnosti zvláštní.

M a n ž e l. »Muž jest hlava ženy, jako Kris-
tus hlava Církve« (Efes. 5, 23), ale vládne ženě
v lásce, ne tvrdě jako tyran. Silnější svaly nedá-
vají mu práva k hrubosti.

Muž je živitelem rodiny, má se starati o její řádnou výživu. Musí proto býti pilným a šetrným, varovati se pití a karbanu.

M a n ž e l k a má za povinnost poslouchati muže ve všech věcech, pokud nejsou proti příkázáním Božím a církevním. »Ženy mužům poddány buďte jako Pánu.« (Efes. 5, 22.) Žena pečuje o domácnost, je pracovitá, spořivá, snaží se, aby ji vedla co nejlépe a šetrně tak, aby chránila a rozmnožila mužův výdělek. Dbá o čistotu a útulnost příbytku tak, aby se tam muži líbilo a rád tam prodléval. Děti chová v čistotě a pořádku. Varuje se tvrdých slov a výčitek, hádek, umíněností a nemá chyb svého manžela roznášeti. Co se mezi nimi stane, má věděti jen Bůh; tomu jedinému žaluje svou bolest. Řádná žena varuje se přehnaných nároků na odívání, nikoliv nad stav a peněžní prostředky manželovy. Parádovitost a nezkrotná touha po zábavách — choroba to dnešní doby — nemají ženu sváděti. »Ženinina ozdoba nebuď zevnitř splétání vlasů aneb obkládání zlata, aneb obláčení šatstva.« (I. Petr 3, 3.) — Jednoduchost a vzorná čistota stačí, aby se muži líbila.

O b a m a n ž e l é mají se ve všech starostech a podnicích láskyplně a upřímně raditi, se podporovati a spolu snášeti vše, co život přináší —

příjemné i odporné — radosti i žal — dny zdraví i nemoci — blahobytu i strádání — cti i pronásledování.

Oba manželé mají v domácnosti udržovati náboženský život — zbožný, bohumilý . . . Posvátný oheň zbožnosti udržuje zvláště manželka. Je jí od Boha dána povaha měkčí, cítění nakloněné k pěstování modlitby více nežli muži, na němž spočívá tíha hmotných zápasů. Panna Maria a zbožné ženy jerusalemské stály kříži nejbliže.

Zbožní manželé konají denně společnou modlitbu, svěťí neděle a svátky, zachovávají příkázání Boží i církevní. V tom je sílí častější přijímání sv. svátostí o velkých svátcích a o významných dnech rodinných, k čemuž příkladem a laskavou domluvou vede žena muže.

Výstraha.

Varujte se pilně, aby se vám do ráje manželského nevpízl had žárlivosti. Odívá se v člověka, který na oko staví se přítelem a ze závisti našeptává vám vylhaná podezření proti druhému manželu, aby podkopal vaše rodinné štěstí. »I největší chudoba, nezhojitelná nemoc, meč a oheň jsou méně kruté nežli žárlivost.« (Sv. Jan Zlatoústý, »De virginitate«, hl. 52.)

Povinnosti k rodičům.

I pro manžely platí čtvrté přikázání Boží. Mají své rodiče (i rodiče druhého manžela) ctíti a milovati. Po Bohu vděčíte jim za život, vychování a často za vše, co máte. Milujte ta dvě srdce, která nikoho na světě věrněji a upřímněji nemilovala, nežli vás, svoje vlastní tělo a krev. Jak se vy zachováte ke svým rodičům, tak se zachovají jednou i vaše děti k vám.

Povinnost ke kostelu.

Zbožný křesťan — pakli mu Bůh na statcích zemských požehnal — má za povinnost přispívati na opravu a výzdobu svého farního chrámu Páně i jeho různé potřeby. Podporuje též rád sbírky chrámové na různé potřeby Církve.

Povinnost k tisku.

Nekupujte a netrpte ve své domácnosti knihy, časopisy a noviny, které zlehčují sv. víru a útočí na matku vaši — Církev sv. — aneb šíří zásady nemravné, ale podporujte, seč můžete, katolický tisk, který víru a Církev hájí a mravnost šíří.

III.

POVINNOSTI K DĚTEM.

O výchově dítek byli jste již poučeni. Dávejte jim po celý život

d o b r ý p ř í k l a d .

Výchova dětí bez dobrého příkladu jest stavba na písku. Bez stálého dobrého příkladu rodičů nenaučí se děti ničemu dobrému. Marně byste připomínali dětem, aby nezapomínaly na modlitbu, kdyby neviděly, že se sami modlíte. Tichý a vytrvalý příklad je nejlepším kazatelem, on se nevtírá, ale táhne k následování. Americký miliardář Rockefeller říkával pravidelně v neděli svým dětem: »Pojďme do kostela!« Neposílal jich jen, ale šel s nimi. Jak blahodárně působí dobrý příklad rodičů, tak zlobně působí

p ř í k l a d š p a t n ý .

Zapomene-li se otec a před dětmi z plných plic kleje, snadno se to naučí i děti. Děti ve všem napodobují rodiče, proto jejich špatný příklad je nejzlobnějším odkazem. Běda, kde duch nesváru a zloby usadil se pod domácím

krovem! Takové smutné dědictví neopustí člověka, i když vyrostl a dávno dům otcovský opustil. Zkáza přešla na děti a přejde snad i na vnuky. A jen Bůh ví, kdy toto smutné dědictví v rodě vyhyne. Jaká odpovědnost spočívá proto na rodičích! Děti nechtě vidí jen vzájemnou, obětavou lásku. Rodinný příbytek nesmí se podobati ani kasárnám, kde slyšeti jen suché rozkazy a hrozby trestů — ani krčmě, kde zpítí lidé se sváří a rvou — aneb zamřížované kleci, kde neposlušná zvířata ranami se krotí a cvičí.

Volba povolání.

Nenuťte nikdy dítě k volbě stavu, ke kterému nemá radostné náklonnosti, neboť by nedošlo štěstí v povolání.

Kdyby Bůh vaše dítě povolal k posvátnému stavu kněžskému nebo řeholnímu, ukazuje-li dítě mimořádnou zbožnost, vážnost a potřebné nadání, uzná-li zkušený zpovědník, že má opravdu povolání, pak mu nekladte překážek, aby nebylo nešťastno. Vždyť děti náleží na prvním místě B o h u a je to velikou ctí, zasvětit dítě svaté službě Boží.

Rozhodnou-li se děti v přiměřeném věku pro stav manželský, pak mám jen jedno varování a

jednu radu: Netrpte jim dlouhotrvajících známostí bez vyhlídky a jistoty řádného sňatku, důvěrných, tajných styků, zasnubu s osobou jiného vyznání. Žádný smíšený sňatek, tím méně sňatek pouze úřední — bez Boha — nemůže přinést dětem štěstí.

IV.

PŘIJETÍ SV. SVÁTOSTÍ.

Manželství jest svátost a proto má se přijímati ve stavu posvěcující milosti Boží. Proto ukládá Církev snoubencům, aby se před svatbou řádně vyzpovídali a Tělo Páně hodně přijali.

Leč i důvody jiné k tomu radí. Nastupujete novou životní pout, máte proto uzavřítí účty dřívějšího života, smazati každou poskvrnu života a nastoupiti ji s čistým srdcem.

Máte si při sňatku skládati navzájem velikou svatou přísahu a tu nutno také skládati s čistým srdcem. Máte přijímati Tělo Páně, skutečného a živého Pána Ježíše, přítomného v nejsvětější Svátosti Oltární, při sv. přijímání pozvati si na svatbu jako nejvzácnějšího hosta a nésti si Ho v srdci jako stálého průvodce na nové životní pouti a do

nového domova, aby tam kraloval, vám žehnal a pomáhal.

Máte se modliti za své štěstí a hojné Boží požehnání a jen modlitba čistého srdce je Bohu milá a rád ji vyslyší.

Proto se ukládá snoubencům svatá zpověď a svaté přijímání. Doporučuje se svátosti ty přijati den nebo i dva až tři dny před svatbou, neboť den svatby sám je dnem mnohých starostí a roztržitostí a neskýtá potřebného klidu a sebranosti mysli. Na přijetí těchto sv. svátostí je nutno řádně se připravit.

Příprava ta není při dobré vůli ani těžkou, ani obtížnou. Přijďte o nějakou chvíli dříve do kostela a tam (nebo doma večer před svatou zpovědí) pokleknouce pomodlete se o dar osvícení Ducha svatého. Vzpomeňte si, kdy jste naposled sv. zpověď konali a zdali jste ji konali platně, zdali jste něčeho vědomě a úmyslně nezamlčeli, pak by ta neplatná zpověď musila býti opakována. Pak se rozpomínejte na své hříchy, projděte v duchu desatero přikázání Božích, patero přikázání církevních, připomeňte si hříchy, zanedbané ctnosti, konání zlého i opomenutí dobrého, zanedbání povinností křesťanských a stavovských. Zpytujte své svědomí i o tom, zdali jako snou-

benci v době své známosti, svého zasnoubení neprohřešili jste se vespolek proti svaté čistotě, neboť snoubenci často mylně se domnívají, že z lásky bylo jim všechno dovoleno, třeba ještě před Bohem nebyli řádnými manžely. Nedejte se svéstí falešným studem: »Co si o mně kněz pomyslí.« Bude míti k vám jen úctu, že se řádně zpovídáte.

Mnozí snoubenci bojí se ke sv. zpovědi přistoupiti, že neumí modlitbičku: »Já bíd-
ný hříšník...« Nebojte se, kněz jí nebude požadovati, vždyť k podstatě svátosti pokání ani nenáleží.

Nezapomeňte knězi říci, že jste snoubenci a kdy jste se naposledy zpovídali. Ve sv. zpovědi buďte hodně upřímnými, ničeho vědomě a úmyslně nezamlčujte. Zpověď neupřímná a neúplná je svatokrádeží. Chraňte se domnívati se a snad i knězi říci: Já nemám žádných hříchů. Není člověka bez hříchu, je to sebeklam a známka špatné přípravy, pohodlnost a duchovní lenost, důkaz, že takový kající svědomí vůbec nezpytoval. Také známkou veliké nedbalosti náboženské jsou osudná slova: »Já lituji všech vědomých a nevědomých hříchů« a — nic více. Z vědomých se zpovídej, neboť jenom vyznáním jich budou ti odpuštěny. Nevědomé, to jest,

na které si vzpomenouti nemůžeš (ne ale zamlčené!), do svaté zpovědi zahrň a upřímně jich lituj! V pádu potřeby — v úzkosti, abys něčeho nezapomněl, popros kněze, aby ti byl nápomocen, ne ale z pouhé duchovní lenosti. Pak vzbudte opravdovou lítost a dobré předsevzetí. Poučení kněze vyslechněte s vážností a niternou zbožností prodchnuti.

Pak přistupte k s v a t é m u p ř i j í m á n í. Přijati Tělo Páně smíte jen lačni, t. j. od dvanácté hodiny noční nepřijavše ani pokrmu, ani nápoje žádného. Připravujte se zbožnou modlitbou na příchod Páně. Jak smutný pohled by byl na snoubence, kteří by tu tupě stáli, spolu šeptali a kolem se rozhlíželi a dávali ostatnímu zbožnému lidu pohoršení. A když přišel k vám Pán všech pánů, poklekněte opodál a znovu co nejvroucněji se modlete! Přišla nejsvětější a nejdůležitější hodinka vašeho života. »P r o s t e a b u d e v á m d á n o,« řekl Pán, nuže, proste, chcete-li, aby i vám bylo dáno. Vypovězte Pánu vše, čeho si žádáte, po čem srdce vaše touží, modlete se druh za druh, proste za štěstí a hojné Boží požehnání na prvním místě pro duši, pak pro tělo a za časný blahobyť. Srdce ať mluví, byť i ústa mlčela. Jak krátká je ta chvíle a přece je nejdůležitější ve vašem životě, nepromarněte ji!

Avšak nesmíte jen prositi Boha o hojné dary, ale také sami Bohu slibte, c o v y m u d á t e. Slibte mu lásku a věrnost, že ho milovati budete z celého srdce svého a z celé duše své, že zachováte mu věrnost i jeho Církvi a nikdy nedáte se oklamati a zlákatí agenty jiných společností náboženských, kteří chodí po domech a úlisnou řečí neb letáky a brožurami loví duše do tenat, abyste z Církve vystoupili. Jako dobří katoličtí křesťané slibte, že jimi budete nejen podle jména, ale že podle víry živi budete, plníce Boží přikázání i přikázání církevní.

Slibte Mu, že se svědomitě v neděli a ve svátek vystřídáte na mši svaté, kde Kristus tolik požehnání rozdává, nepropouštěje nikoho s prázdnem. Poslechněte si slovo Boží (kázání), neboť kdybyste se byli ve škole sebe více naučili, to se zapomíná a pak podání pravd náboženských bylo tenkrát upraveno jen pro chápavost dětskou, ale v kázáních děje se poučování dospělých. Nepřilévá-li se do lampy oleje — zhasne. Tak i víra vaše — zvláště při tolika útocích dneška proti Bohu, Církvi a svatým pravdám — by snadno ve vás pohasla.

Vykonejte si každoročně svatou zpověď velikonoční a svaté přijímání! Tělo čistíme několikrát denně a duši nesmrtelnou nechtěli bychom

očistiti ani jednou za rok, ale nechali bychom ji hynouti ve špíně a prachu všednosti rok od roku a snad i celou řadu let? — Tělo, ze země vzaté, ze země má pokrm — duše, dech to nesmrtelného Boha, jen Bohem může býti nasyce-
na, a ten pokrm nechal jí v nekonečné lásce Kristus Pán, dav rozkaz při poslední večeři, aby chléb Jeho Těla na věky na oltářích se množil a duše naše sytil. Kolikrát denně dáváš tělu pokrm, aby nebylo nemocno, a duši svou nechal bys hladověti po řadu let? Bez velikonočního sv. přijímání byli byste usychající ratolesti na stromě Církve, podle slov Páně: »Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti, kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé — kdo ve mně nezůstává vyvržen bude ven jako ratolest a uschne a seberou jej a uvrhnou na oheň a hoří... (Jan 15, 5.)

Kde se zanedbávají povinnosti k Bohu — modlitba, návštěva chrámu Páně, přijímání sv. svátostí, — tam pomalu vyprchává milost svátostná, daná stavu manželskému. Byla-li cesta svatební poslední cestou do kostela, tam hasne mezi nimi láska, manželé ve svých citech ochabnou, není v domě požehnání. Na konec nejsou

sobě nic více, nežli dva cestující, kteří v témže železničním voze po nějaký čas pospolu jedou a na konec — dříve či později — se rozcházejí.

Kristus Pán pravil krásně (Mat. 7, 2): »Jakou měrou měřiti budete, takovou bude zase vám odměřeno.« Jak zbožně budete Bohu sloužiti, takové vás čeká Boží požehnání.

Naznačil jsem vám, zač byste měli Boha prositi v té přesvaté chvíli po svatém přijímání, kdy Kristus k vám přišel a volá k vám: »Co chceš, ať tobě učiním?« (Mar. 10, 51.)

Jak zpozdíle jedná ten, kdo o nic neprosí, nemodlí se, ale zavřev ústa po svatém přijímání, prchá ihned ven — z kostela ven. Žalostný pohled na takového snoubence připomíná Jidáše při poslední večeři Páně, jak o něm vypráví sv. Jan (13, 30): »Když tedy on vzal skývu, hned vyšel. I byla noc.« Noc bude i v duši toho snoubence, když takto koná sv. přijímání . . .

Ne tak vy! Sečkejte až do ukončení mše svaté a teprve až kněz odejde od oltáře, jděte za ním do sakristie a tam se mu hlase, že jste přijali svaté svátosti.

Tot' návod k hodnému přijetí sv. svátostí před sňatkem, který přinese snoubencům veliké svaté požehnání. Dávno ještě po letech budou vděčně vzpomínati, když Bůh vylil přehojné požeh-

nání na jejich životní cesty: Milý manželi! — drahá choti! — jak je dobře, že jsme tenkrát začínali s Pánem Bohem!

Ale kdo by neplatnou zpověď konal, nehodně přijímal a tak ve hříchu smrtelném do stavu manželského vstupoval — trojí svatokrádež by měl na svědomí. Za svatokrádeží přicházejí však záhy i časné tresty — kletba místo požehnání, ochablá láska manželská, odcizení, úbytek a ztráta blahobytu časného vzdor vší píli a přičinění, když není Božského požehnání, nešťastný porod, choroby dětí, děti mrzácci, které k svému zármutku jako stálou výčitku byste měli na očích, aneb časná smrt dětí. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Toho všeho chraň vás dobrotivý Bůh!

Slavte výroční den své svatby! Mějte v radostné vzpomínce a ve cti ten den! Jak je to ušlechtilé a krásné v ten den přijati opět svaté svátosti a obnoviti v duchu před oltářem slib manželský. Učiňte dobrý skutek, dejte almužnu, podarujte některý sirotčinec neb jiný ústav dobročinný! »Na úrok Bohu dává, kdo se nad chudým slitovává.«

Postavte svůj svazek manželský a celou svou domácnost pod ochranu sv. Josefa, pěstouna Pána Ježíše a přečistého snoubence blahoslavené

Panny Marie. On je zvláštním ochráncem křesťanských snoubenců, denně Ho vzývejte, pořídte si do příbytku jeho obraz. Poroučejte Mu denně své děti a své záležitosti. A tak jako kdysi chránil svatou Rodinu na cestě do Egypta a pak opět šťastně přivedl z ciziny do domova nazaretského, tak i vás a vaše děti povede po měnivých cestách životního putování do domova vlasti věčné.

Bůh promluvil jedenkrát ústy Mojžíšovými (V. Moj. 11, 26) k zástupům židovským: »Hle, předkládám před obličejem vaším dnes požehnání i zlořečení — požehnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes přikazuji vám.«

Volte i vy! Boží požehnání, utěšený, šťastný život rodinný, věčnou blaženost, pakli povinnosti svého stavu správně pochopíte a splníte. Ale kletbu sklídí, kdo stav manželský zneuctí, těžkým hříchem znesvěť, výchovu dětí zanedbá.

Jak krásný bude večer života rodičů, kteří mohou v pozdním stáří shlížeti na hlouček dobře vychovaných, hodných dětí, které v úctě a lásce k nim závodí. Ale jak blaženi budou teprve rodičové, až se všemi svými dětmi v nebi se shledají!

Modlitba
za milost Boží, před vstoupením
do stavu manželského.

Všemohoucí věčný Bože! Chceme vstoupiti do stavu manželského, do stavu, od něhož závisí naše budoucí štěstí, aneb i neštěstí. Jak se nám dosud v životě vedlo, to víme dobře. — Jak se nám ale povede ve stavu manželském, ve stavu, který bývá často pln břemen, svízelů a odpovědností, zdali na den a hodinu svého sňatku budeme jednou vzpomínati s radostí, aneb se žalostí, to, ó Bože, všechno je skryto před naším zrakem!

O tom však jsme přesvědčeni: Nebudeš-li Ty, ó Bože, při nás a s námi, budeme nešťastni, nešťastni zde i na věčnosti. Proto, ó dobrotivý Bože, shlédni okem milostivým

na nás, své pokorné dítky! Provázej svým požehnáním tento náš krok do života nového, žehnej našemu manželství, do něhož vstupujeme, přispěj nám svou milostí, abychom se naučili plnit své povinnosti, ale také trpělivě snášeti všecka protivenství.

Jestliže našemu svazku manželskému dáš a svěříš dítky, přispěj nám svou milostí, abychom je tak vychovali, aby nám nebyly k hanbě, nýbrž abychom se na nich dožili radosti a vděčnosti, a aby nám ve stáří jednou byly podporou. Uchraň nás před dětmi nevděčnými, nezárnými, které jsou snad tím největším neštěstím, jež může rodiče postihnouti.

Stihne-li nás neštěstí, utrpení, nemoc, přispěj nám svou milostí a pomáhej, abychom všecky svízele a břemena trpělivě snášeli, abychom

v srdci nestali se malomyslnými,
nýbrž abychom vytrvali v odevzda-
nosti do Tvé svaté vůle, ke Tvé cti
a k našemu spasení.

Zachovej mezi námi, ó Pane,
lásku a svornost, snášenlivost a sva-
tou trpělivost a uděl nám daru
manželské čistoty, abychom těla
svého užívali ne jako nemá tvář,
nýbrž jako dítky Boží, jak jsi určil
a poručil jich v manželství užívat.
Posiluj nás svou milostí a požeh-
nej nám, abychom zůstali Tvými
hodnými dítkami nejen ve dnech
radosti, ale i ve dnech žalosti.

Za to Tě prosíme pro zásluhy
našeho Spasitele Ježíše Krista, na
přímluvu Jeho svaté Matky a pěst-
ouna Páně sv. Josefa.

K tomu nám dopomáhej Bůh
Otec, Syn a Duch svatý. Amen.

OBSAH:

I. Posvátnost stavu manželského	3
Účel manželství	5
II. Povinnosti manželské	6
1. Láska	6
2. Věrnost	7
3. Svornost	8
4. Výchova dítek	9
5. Stavovská čistota	10
III. Povinnosti k dětem	15
IV. Přijetí sv. svátostí	17
Modlitba za milost Boží,	
před vstoupením do stavu manželského	26

Tiskem Československé akciové tiskárny v Praze.